

suzan kolins

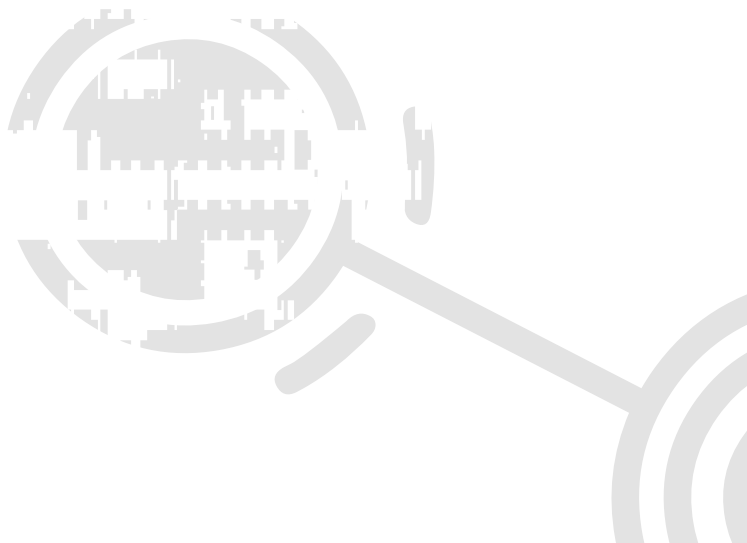
IGRE GLADI

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING
Beograd, 2009.

Za Džejmsa Proimosa

PRU1 DEO

Tributi

Kada sam se probudila, druga strana kreveta bila je hladna. Ispružila sam prste u potrazi za Priminom toplinom, ali dotakla sam samo grubu površinu dušeka. Mora da je sanjala nešto ružno i otišla kod majke. Naravno da jeste. Danas je dan žetve.

Podigla sam se na lakat. U spavaćoj sobi ima dovoljno svetlosti da ih osmotrim. Moja mlađa sestra Prim sklupčala se u loptu, a majka se obmotala oko nje. Spavale su obraz uz obraz. Majka u snu deluje mlađe. I dalje deluje umorno, ali ne i izmoždjeno. Primino lice je sveže poput rose, ljupko poput cveta* po kojem je dobila ime.

Pored njenih kolena, najružniji mačor na svetu, sedi i čuva je. Nos mu je zgnječen, pola jednog uha nedostaje, a oči su mu boje trule bundeve. Prim ga je nazvala Ljutić, insistirajući na tome da njegovo mrljavo žuto krzno podseća na žarke boje tog cveta. Mene mrzi. U najmanju ruku mi ne veruje. Mada je od tada prošlo mnogo godina, mislim da se još seća kako sam pokušala da ga udavim u kofi kada ga je Prim donela kući. Bio je mršavo mače, stomaka natečenog od crva i krzna prepunog buva. Samo mi je to falilo. Još jedna usta koja treba nahraniti. Ali, Prim me preklinjala, čak je i plakala. Morala sam da joj dopustim da ga zadrži. Sve je ispalo dobro. Majka ga je očistila

* *Primrose* – jagorčevina.

od gamadi, osim toga, rođeni je lovac na miševе. Povremeno ulovi i pacova. Kada čistim lovinu, ponekad mu dam iznutrice. Prestao je da šišti na mene.

Iznutrice. Nema šištanja. Kada je ljubav u pitanju, nikada joj se nećemo približiti više od toga.

Prebacila sam noge preko ivice kreveta i skliznula pravo u lovačke čizme. Savitljiva koža se oblikovala prema mojim stopalima. Navukla sam pantalone i bluzu, ugurala dugačku, crnu pletenicu pod kapu i zgrabila torbu za hranu. Na stolu, ispod drvene činije koja ga štiti od gladnih pacova i mačaka, položen je mali, savršeni kozji sir umotan u lišće bosiljka. Moj poklon od Prim za dan žetve. Pažljivo sam stavila sir u džep dok sam se iskradala napolje.

Naš deo Distrikta 12, poznat pod nadimkom Šav, obično je prepun rudara koji u ovo doba polaze na jutarnju smenu. Muškarci i žene pogrbljenih ramena i nateklih čukljeva odavno su prestali da se trude da očiste ugljenu prašinu iz polomljenih noktiju i bora svojih upalnih lica. Međutim, danas su crne ulice prepune pepela puste. Kapci na zdepastim, sivim kućama su zatvoreni. Žetva je tek u dva. Zašto ne bi malo duže odspavali? Kada već mogu.

Naša kuća je maltene na rubu Šava. Prolazim kroz samo nekoliko kapija i već sam na otrcanom polju po imenu Livada. Livadu od šume odvaja visoka lančana ograda sa petljama od bodljikave žice na vrhu. Ograda okružuje ceo Distrikt 12. U teoriji, kroz nju bi trebalo da teče struja dvadeset četiri časa na dan zbog grabljivaca koji žive u šumi – čopora divljih pasa, usamljenih kuguara, medveda – koji su nekada ugrožavali naše ulice. Od kada struja teče svega po nekoliko sati uveče, i to ako imamo sreće, uglavnom je sigurno dotaći je. Ipak, uvek pažljivo oslušnem da li se čuje zujanje, što znači da je struja uključena. Trenutno je tiha poput groba. Skrivena iza žbunja, ispružila sam se na stomak i provukla ispod labavog dela ograde visine oko pola metra. Ima još nekoliko slabih mesta na ogradi, ali ovo je najbliže našoj kući i najčešće tuda ulazim u šumu.

Čim sam se našla među drvećem, izvadila sam luk i strele iz šupljeg debla. Sa strujom ili bez nje, ograda uspešno drži mesoždere podalje od Distrikta 12. U šumi lutaju slobodno. Tu su i dodatne opasnosti poput zmija otrovnica, besnih životinja i potpunog nedostatka staza. Međutim, ima i hrane, ako znate kako da je pronađete. Moj otac je znao. Naučio je i mene ponečemu pre nego što ga je raznela eksplozija u rudniku. Nismo imali šta da sahranimo. Tada mi je bilo jedanaest godina. Pet godina kasnije i dalje se budim vrišteći mu da potrči.

Mada je ulazak u šumu zabranjen, a lovokrađa strogo kažnjiva, mnogi ljudi bi se usudili da krenu u lov kada bi imali oružje. Uglavnom nisu dovoljno odvažni da krenu samo sa nožem. Moj luk je prava retkost. Napravio ga je moj otac, kao i druge koje sam sakrila u šumi, pažljivo umotane u nepromočive pokrivače. Otac je mogao da zaradi mnogo novca od prodaje. Međutim, ako bi vlasti to otkrile, bio bi javno pogubljen zbog podsticanja pobune. Većina mirovnjaka progleda kroz prste nekolicini nas lovaca, pošto su gladni mesa kao i svi ostali. U stvari, oni su naše najbolje mušterije. Ali, naoružavanje Šava nikada ne bi bilo dozvoljeno.

Na jesen, nekoliko hrabrih duša se zavlaci u šumu da pobere jabuke. Uvek u blizini Livade. Dovoljno blizu da pobegnu nazad u Distrikt 12 u slučaju nevolje. „Distrikt 12. Mesto u kojem možete umreti od gladi na sigurnom“, promrmljah. Zatim brzo bacih pogled preko ramena. Čak i ovde, u nedodijji, čovek brine da li će ga neko čuti.

Kada sam bila mlađa, plašila sam majku na smrt stvarima koje bih izbrbljala o Distriktu 12 i ljudima koji vladaju našom zemljom Panemom iz udaljenog glavnog grada Kapitola. Na kraju sam shvatila da nas to samo može uvaliti u probleme. Naučila sam da držim jezik za zubima i da pretvorim lice u bezizražajnu masku kako niko ne bi mogao da pogodi o čemu razmišljam. U školi sam tiha i marljiva. Učtivo ćaskam sa ljudima na javnoj pijaci. Retko pominjem trgovinu na Hobu. To je crna berza na kojoj zarađujem većinu novca. Čak i kod

kuće, gde nisam tako prijatna kao u javnosti, izbegavam pominjanje nezgodnih tema. Tema poput žetve, nestašice hrane ili Igara gladi. Prim bi mogla da ponovi moje reči i šta bi se tada desilo sa nama?

U šumi me čeka jedina osoba pred kojom mogu prirodno da se ponašam. Gejl. Osećam kako mi se mišići lica opuštaju. Korak mi se ubrzava dok se penjem ka našem mestu, ka steni sa koje se vidi cela dolina. Čestar bobičavog žbunja štiti je od nepoželjnih pogleda. Nasmešila sam se čim sam ga ugledala kako čeka. Gejl kaže da se smešim samo u šumi.

„Zdravo, Ketnip*“, kaže Gejl. Zovem se Ketnis, ali kada sam mu se prvi put predstavila, jedva sam uspela da prošapućem svoje ime. Pomislio je da sam rekla Ketnip. Zatim je jedan blesavi ris počeo da me prati unaokolo po šumi nadajući se da ću mu udeliti nešto mesa. Tada je Ketnip postao moj zvanični nadimak. Na kraju sam morala da ubijem risa, zato što mi je plašio lovinu. Bilo mi je pomalo žao. Nije bio loše društvo. Ali, dobila sam dosta novca za njegovo krzno.

„Vidi šta sam ulovio.“ Gejl podiže hleb proboden strelom i nasmeja se. To je bio pravi hleb iz pekare, a ne pljosnata, tvrda vekna koju pravimo od svog sledovanja žita. Uzela sam ga, izvukla strelu, približila rupu nosu i udahнула miris od kojeg mi je pošla voda na usta. Ovako lep hleb služi se samo u posebnim prilikama.

„Mmm, još je topao“, kažem. Mora da je otišao do pekare da se trampi čim je svanulo. „Čime si ga platio?“

„Samo jednom vevericom. Mislim da je stari bio sentimentalno raspoložen od jutros“, kaže Gejl. „Čak mi je pozeleo sreću.“

„Pa, svi se na današnji dan osećamo blisko, zar ne?“ pitam, ne trudeći se da prevrnem očima. „Prim nam je ostavila sir.“ Vadim ga iz džepa.

Razvedrio se na pomen te đakonije. „Hvala ti, Prim. Imaćemo pravu gozbu.“ Iznenada je počeo da govori kapitolskim naglaskom dok je imitirao Efi Trinket, manijakalno optimističnu ženu koja dolazi jednom godišnje da izvuče imena na žetvi. „Gotovo da sam

* *Catnip* – mačja metvica.

zaboravila! Srećne Igre gladi!“ Nabrao je nekoliko kupina iz okolnog žbunja. „Neka šanse...“, bacio ih je prema meni.

Uhvatila sam ih ustima i progrizla njihovu nežnu opnu zubima. Slatko-kiseli ukus mi je raspalio jezik. „...uvek budu na vašoj strani!“ Završila sam sa podjednakim oduševljenjem. Moramo da se šalimo sa tom temom, inače bismo poludeli od straha. Osim toga, kapitolski akcenat je tako izveštačen da sve zvuči smešno.

Posmatrala sam kako Gejl izvlači nož i seče hleb. Mogao bi da mi bude brat. Ima ravnu, crnu kosu i maslinastu kožu. Oboje imamo sive oči. Ali nismo rođaci, bar ne bliski. Većina porodica koje rade u rudniku nalikuju jedna na druge.

Zato moja majka i Prim, zbog svoje svetle kose, uvek deluju nepodesno. I jesu. Roditelji moje majke bili su pripadnici male trgovačke klase koja snabdeva zvaničnike, mirovnjake i poneku mušteriju iz Šava. Imali su apoteku u lepom delu Distrikta 12. Pošto niko ne može da priušti doktora, apotekari su naši lekari. Moj otac je upoznao moju majku pošto je tokom lova ponekad sakupljao lekovito bilje i prodavao ga njenim roditeljima kako bi spravljali lekove. Mora da ga je jako volela kada je pristala da napusti svoj dom i dođe u Šav. Pokušavam to da zapamtim dok se prisećam žene koja je samo tupo sedela, potpuno nedodirljiva, dok su joj se deca pretvarala u kost i kožu. Pokušala sam da joj oprostim zbog oca. Ali, da budem potpuno iskrena, nisam tip čoveka koji oprašta.

Dok sam brala bobice, Gejl je premazao kriške hleba sa mekim kozijim sirom i pažljivo stavio po list bosiljka na svaku. Smestili smo se u nišu na steni. Bili smo nevidljivi, ali smo imali dobar pogled na dolinu koja ključa od života. Tu je zelen koju treba sakupiti, korenje koje treba iskopati, ribe koje svetlucaju na suncu. Dan je predivan, nebo plavo a vetar blag. Hrana je fantastična, sir curi u topli hleb a kupine nam se tope u ustima. Sve bi bilo savršeno kada bi ovo stvarno bio praznik, kada bih danas mogla slobodno da lutam pla-

ninom sa Gejlom i lovim večeru. Međutim, umesto toga moramo da budemo na trgu u dva sata i čekamo da imena budu pročitana.

„Mogli bismo to da izvedemo, znaš“, kaže Gejl tiho.

„Šta?“, pitam.

„Da napustimo distrikt. Da pobegnemo. Da živimo u šumi. Ti i ja. Mogli bismo to da izvedemo“, kaže Gejl.

Ne znam kako da odgovorim. Ideja je apsurdna.

„Kada ne bismo imali toliko dece“, brzo dodaje.

To nisu naša deca, naravno. Ali kao da jesu. Gejl ima dva mlađa brata, a ja sestru. Prim. Moramo uračunati i majke. Kako bi živele bez nas? Ko bi hranio ta usta koja stalno traže još? Mada oboje lovimo svaki dan, ipak ima noći kada divljač mora da se trampiti na mast ili pertle ili vunu, ipak ima noći kada idemo na spavanje praznih stomaka.

„Ne želim da imam decu“, kažem.

„Ja želim. Ali samo ako ne budem živeo ovde“, kaže Gejl.

„Ali, živiš ovde“, dodajem iznervirano.

„Zaboravi“, breca se.

Ovaj razgovor mi deluje nekako pogrešno. Otići? Kako da ostavim Prim? Ona je jedina osoba na svetu za koju sam sigurna da je volim. Gejl je odan svojoj porodici. Ne možemo otići, zašto onda da pričamo o tome? Čak i da to učinimo... čak i da to učinimo... odakle sad ta priča o deci? Između Gejla i mene nikada nije bilo nečeg romantičnog. Kada smo se upoznali, bila sam mršava dvanaestogodišnjakinja. Mada je bio samo dve godine stariji, Gejl je već izgledao kao muškarac. Dugo nam je trebalo da postanemo prijatelji, da prestanemo da se cenjkamo prilikom svake razmene i da počnemo da pomažemo jedno drugom.

Osim toga, ako želi decu, Gejl neće imati nikakvih problema da nađe ženu. Zgodan je, dovoljno snažan da radi u rudniku i ume da lovi. Po načinu na koji devojke šapuću o njemu kada prolazi hodnikom u školi, jasno je da im se sviđa. Ljubomorna sam zbog toga, ali

ne iz razloga koji ljudima prvi padne na pamet. Teško je pronaći dobrog partnera za lov.

„Šta želiš da radiš?“ pitam. „Možemo da lovimo divljač, da pecamo ili da sakupljamo bilje.“

„Hajde da pecamo na jezeru. Možemo da ostavimo štapove i da beremo bilje u šumi. Da nabavimo nešto lepo za večeras“, kaže on.

Večeras. Nakon žetve, svi treba da slave. Mnogi to i čine, zbog olakšanja što su im deca pošteđena bar još godinu dana. Ali, dve porodice će zatvoriti kapke, zaključati vrata i zapitati se kako će preživeti bolne nedelje koje dolaze.

Dobro smo prošli. Grabljivice nas ignorišu pošto lakšeg i ukusnijeg plena ima u izobilju. Do kasnog prepodneva ulovili smo tuce riba, sakupili vreću zeleniša, i što je najbolje od svega, dva kilograma jagoda. Pre nekoliko godina našla sam mesto na kojem rastu, a Gejl je predložio da okolo postavimo niz zamki kako tu ne bi zalazile životinje.

Na putu kući, svratili smo do Hoba, crne berze u napuštenom skloništu za uglj. Kada su osmislili delotvorniji sistem za prevoz uglja direktno od rudnika do vozova, Hob je postepeno zauzeo taj prostor. U ovo doba su mnoge tezge zatvorene zbog dana žetve, ali je na crnoj berzi ipak prometno. Lako smo razmenili šest riba za dobar hleb i još dve za so. Masna Sej, koščata starica koja prodaje činije tople supe iz velikog kazana, uzela je polovinu našeg zeleniša u zamenu za dva komada parafina. Možda bismo bolje prošli na nekom drugom mestu, ali trudimo se da ostanemo u dobrim odnosima sa Masnom Sej. Na nju se može računati da će uvek kupiti divljeg psa. Ne lovimo ih namerno, ali ako nas napadnu i budemo primorani da ubijemo nekoliko komada, pa, meso je meso. „Kada se nađe u supi, zovem ga govedinom“, obično kaže Masna Sej i namigne. Niko u Šavu ne bi okrenuo glavu od pozamašne noge divljeg psa, ali mirovnjaci koji dolaze u Hob mogu sebi da priušte da budu malo probirljiviji.

Kada smo obavili šta smo imali na berzi, otišli smo do crnih vrata gradonačelnikove kuće da prodamo polovinu jagoda. Znali smo da ih voli i da ima dovoljno novca da ih plati. Vrata je otvorila gradonačelnikova ćerka Medž. Ista smo godina u školi. Pošto je gradonačelnikova ćerka, čovek bi očekivao da bude snob, ali nije. Povučena je. Poput mene. Pošto nijedna od nas nema grupu prijatelja, često jedna drugoj pravimo društvo u školi. Zajedno ručamo, sedimo jedna pored druge tokom raznih okupljanja, par smo u sportskim aktivnostima. Retko razgovaramo, što nam obema odgovara.

Danas je njena jednolična školska odeća zamenjena skupom belom haljinom, a plava kosa uvezana trakom roze boje. Odeća za žetvu.

„Lepa haljina“, kaže Gejl.

Medž ga pogleda, pokušavajući da prokljuvi da li je u pitanju pravi kompliment ili je samo ironičan. Haljina *jeste* lepa, ali sigurno je ne bi nosila da je samo običan dan. Pući usne i smeši se. „Pa, ako budem išla u Kapitol, treba lepo da izgledam, zar ne?“

Sada je Gejl zbunjen. Da li stvarno to misli? Ili ga začikava? Pretpostavljam da je ovo drugo u pitanju.

„Nećeš ti ići u Kapitol“, govori Gejl hladno. Spustio je pogled ka malom okruglom brošu na njenoj haljini. Pravo zlato. Predivan umetnički rad. Čovek bi novcem kojim je taj broš plaćen mesecima mogao da hrani porodicu. „Koliko imaš prijava, možda pet? Ja sam imao šest kada mi je bilo samo dvanaest godina.“

„To nije njena krivica“, kažem.

„Ne, nije njena krivica. To je prosto tako“, kaže Gejl.

Njeno lice postade bezizražajno. Tutnula mi je novac za jagode u ruku. „Srećno, Ketnis.“

„I tebi“, kažem i vrata se zatvaraju.

Koračamo ka Šavu u tišini. Nije mi se dopalo to što je Gejl napao Medž, ali u pravu je. Sistem žetve je nepravedan, siromašni izvlače deblji kraj. Za žetvu se kvalifikuješ kada napuniš dvanaest godina. Te godine, tvoje ime se prijavljuje samo jednom. Kada napuniš trinaest, dva

puta, i tako dalje sve dok ne napuniš osamnaest. To je poslednja godina podobnosti za žetvu i tada ima sedam prijava na tvoje ime. To se dešava svim građanima u svih dvanaest distrikta u celoj zemlji Panem.

Ali, postoji kvaka. Ako si siromašan i gladan kao mi, možeš odabrati da upišeš svoje ime više puta u zamenu za kocku. Svaka kocka vredi koliko i godišnja opskrba brašna i ulja za jednu osobu. To možeš učiniti i za članove svoje porodice. Kada mi je bilo dvanaest godina, prijavila sam svoje ime četiri puta. Jednom zato što sam morala i tri puta za kocku, zbog žita i ulja za sebe, Prim i majku. U stvari, morala sam to da radim svake godine. Prijave su akumulativne. Zato će sada, sa šesnaest godina, moje ime biti prijavljeno za žetvu dvadeset puta. Gejl ima osamnaest godina i pomagao je ili samostalno hranio petočlanu porodicu sedam godina. Njegovo ime će za ovogodišnju žetvu biti prijavljeno četrdeset dva puta.

Zato neko poput Medž, kojoj nikada nije trebala kocka, može da ga razljuti. Šansa da njeno ime bude izvučeno mizerna je u poređenju sa ljudima koji žive u Šavu. Nije nemoguće, ali je malo verovatno. Iako pravila određuje Kapitol, a ne naš distrikt ili njena porodica, teško je ne prezirati one koji ne moraju da se prijave za kocku.

Gejl zna da nije u redu da usmeri svoj bes na Medž. Često sam ga duboko u šumi slušala dok bunca o tome kako je kocka samo još jedan od načina da se produbi beda u našem distriktu. Način da se poseje mržnja između gladnih radnika iz Šava i onih koji mogu uvek računati na to da će imati šta da večeraju. Tako su mogli da budu sigurni da nikada nećemo verovati jedni drugima. „Kapitolu ide u korist da budemo podeljeni među sobom“, možda bi rekao da smo sami, da nije dan žetve. Samo da devojka sa zlatnim brošem i bez ijedne kocke nije izrekla ono što je verovatno smatrala bezazlenim komentaron.

Dok smo koračali, bacila sam pogled ka Gejlovom licu. I dalje je bio ljutit, mada mu je lice bilo skamenjeno. Njegov bes mi je uvek delovao besmisleno, mada mu to nikada nisam rekla. Nije da se ne

slažem sa njim. Slažem se. Ali, šta вреди urlati na Kapitol usred šume? To neće ništa promeniti. Sistem neće postati pravedniji. To nam neće napuniti stomak. Samo je rasterao divljač. Ali, pustila sam ga da više. Bolje da više u šumi nego u distriktu.

Gejl i ja smo podelili plen. Svako je dobio po dve ribe, par vekni dobrog hleba, nešto zeleniša, pola kilograma jagoda, so, parafin i malo novca.

„Vidimo se na trgu“, kažem.

„Obuci nešto lepo“, odgovara on bezizražajno.

Kada sam stigla kući, moja majka i sestra bile su spremne za polazak. Majka je obukla lepu haljinu iz apotekarskih dana, a Prim suknju i bluzu od nabrane čipke koju sam ja nosila kada sam prvi put išla na dan žetve. Odeća joj je prevelika, ali majka je prikačila špenadlama. Ipak se mučila da uvuče bluzu na leđima.

Čekala me kada puna tople vode. Sprala sam prljavštinu i znoj iz šume. Čak sam oprala i kosu. Na moje iznenađenje, majka mi je spremila jednu od svojih lepih haljina, nežnu i plavu sa odgovarajućim cipelama.

„Da li si sigurna?“, pitam. Pokušavam da prevaziđem odbijanje njene pomoći. Neko vreme sam bila veoma ljuta, nisam joj dopuštala da čini bilo šta za mene. Ovo je nešto posebno. Odeća iz prošlosti veoma joj je dragocena.

„Naravno. Daj da ti podignem kosu“, kaže ona. Dopustila sam joj da mi osuši kosu peškirom i uplete je. Jedva sam prepoznala samu sebe u napuklom ogledalu naslonjenom na zid.

„Prelepo izgledaš“, kaže Prim tiho.

„Uopšte ne ličim na sebe“, odgovaram. Zagrlila sam je. Znam da će joj biti užasno narednih nekoliko sati. Ovo je njena prva žetva. Sigurna je koliko god je to moguće, pošto ima samo jednu prijavu. Nisam joj dopustila da uzme kocku. Međutim, zabrinuta je zbog mene. Plaši se da će se nezamislivo desiti.

Štitim Prim na svaki mogući način, ali ne mogu ništa da učinim povodom žetve. Patnja koju osećam svaki put kada nju nešto brine navire mi u grudi i preti da mi se pojavi na licu. Primetila sam da joj se bluza ponovo izvukla iz suknje na leđima. Napinjem se da ostanem smirena. „Uvuci rep, patkice“, kažem, vraćajući bluzu na mesto.

Prim se zakikotala i nasmešila. „Kvak.“

„Kvak i tebi“, kažem uz blagi osmeh kakav samo Prim može da izvuče iz mene. „Hajde da jedemo“, kažem i ljubim je u teme.

Paprikaš od ribe i povrća se već kuva, ali to je za večeru. Odlučili smo da sačuvamo jagode i hleb iz pekare za večernji obrok, kako bi bio što svečaniji. Pili smo mleko Primine koze Gospe i jeli hleb napravljen od žitarica koje dobijamo za kocku, mada niko nije imao bogzna kakav apetit.

U jedan sat smo krenuli ka trgu. Prisustvo je obavezno, osim ako si na samrti. Vlasti će to večeras proveriti i ako si se pretvarao, ideš u zatvor.

Šteta je što se žetva odvija na trgu – jednom od retkih prijatnih mesta u Distriktu 12. Trg je okružen radnjama. Kada su pijačni dani, posebno ako je lepo vreme, uvek je praznična atmosfera. Ali danas, uprkos šarenim banerima koji vise sa zgrada, u vazduhu se oseća jeza. Kamermani načičkani po krovovima okolnih zgrada samo pojačavaju taj utisak.

Ljudi u tišini prilaze, staju u kolonu i upisuju se. Žetva je dobra prilika za Kapitol da prati broj stanovnika. Deca uzrasta od dvanaest do osamnaest godina su prema godištu okupljena u konopcima ograđene zone. Najstariji napred, mlađi, poput Prim, pozadi. Članovi porodica se okupljaju oko držeći se čvrsto za ruke. Ima i onih čiji voljeni nisu u opasnosti ili kojima više jednostavno nije stalo. Uvlače se među ljudi i klade na dvoje dece čija će imena biti izvučena. Šanse su veće ili manje u zavisnosti od godišta, da li su iz Šava ili trgovačke porodice. Klade se čak i na to da li će početi da plaču. Ljudi uglavnom odbijaju kontakt sa njima, ali veoma pažljivo. Ti isti ljudi su često

prijavljivači, a retki su oni koji nikada nisu prekršili zakon. Mene bi svakoga dana mogli streljati zbog lova, ali apetit ljudi na vlasti me štiti. Ne mogu svi to isto da kažu.

Ako moramo da biramo između smrti od gladi i metka, Gejl i ja smo se složili da je metak mnogo brži.

Prostor se popunjava i atmosfera postaje klaustrofobična kako ljudi pristižu. Trg je velik, ali ne dovoljno da primi sve stanovnike Distrikta 12 kojih ima oko osam hiljada. Ljudi koji su stigli poslednji upućuju se u obližnje ulice gde će moći da posmatraju događaj na velikim ekranima u direktnom prenosu državne televizije.

Stojim među grupom šesnaestogodišnjaka iz Šava. Kratko klimamo glavom jedni drugima, a zatim usmeravamo pažnju na privremenu binu postavljenu ispred Zgrade pravosuđa. Na njoj su tri stolice, podijum i dve velike staklene kugle, jedna za dečake, jedna za devojčice. Piljim u papiriće u kugli za devojčice. Na dvadeset papirića je pažljivim rukopisom ispisano ime Ketnis Everdin.

Na jednoj stolici sedi Medžin otac, gradonačelnik Andersi, visok, proćelav čovek, a na drugoj Efi Trinket, pratilja za Distrikt 12, upravo pristigla iz Kapitola, u zelenom odelu, sa jezivim belim kežom i ružičastom kosom. Mrmljali su među sobom i posmatrali praznu stolicu.

Kada je gradski sat otkucao dva puta, gradonačelnik je zakoračio na podijum i počeo da čita. Ista priča svake godine. Čitao je o istoriji Panema, zemlje koja se uzdigla iz pepela na teritoriji koja je u prošlosti bila poznata pod imenom Severna Amerika. Naveo je sve katastrofe, suše, oluje, vatru i more koje je progutalo veliki deo zemlje, kao i brutalni rat oko ono malo hrane što je preostalo. Posledica svega toga je Panem, sjajni Kapitol okružen prstenom od trinaest distrikta, država koja je donele mir i prosperitet svojim građanima. Zatim su usledili Mračni dani, ustanak distrikta protiv Kapitola. Dvanaest ih je poraženo, trinaesti je zbrisan sa lica zemlje. Ugovor o izdaji dao nam je nove zakone koji će garantovati mir. Kao podsetnik na to da